

„Baccarat!“

Viser og sange

Høstrevyen 1917

„Baccarat!“

skrevet av

„De fire djævle“

Viser og sange.

Samtlige melodier faaes i
Hoffmanns musikhandel.

INDHOLD :

1 akt:

Studentervise av Adam Hjorth.

Forbudsvise.

Sjømandens vise.

Rocamboles vise.

Vedhuggervise.

2 akt:

Fandens vise.

Ulljobbare Lundstrøms vise.

Gina O! Seljords vise.

Hannevigvisen.

Trondhjemsvisen.

Slutningsvise.

I akt.

Studentervise

(skrevet 1906 av A-m)

Mel.: „Tokayer Wein“.

*Sure filister, hvordan kan du ville
male hele livet graat i graat!
Livet er sgu ei saa ilde,
selv om du det aldrig har forstaat.
Du føler dig av lykkens magter svegen
mener dig for glædens roser lurt.
Feilen, kjære, er din egen.
For den sure er jo alting surt.
Spørger du mig, hvor glæden er at finde?
Tys, jeg hører vingeslag herinde — —!
Hør, det er hende, det glade sinds gudinde,
hun er med ved festen her ikveld.
Vær ei bister,
gamle filister!
Latter venter
dig hos studenter!
Leve goi, halløi og rosenrødt humør!
Græften surhet, fy den jager vi paa dør.
Kommer du med slikt no' lel,
vel! Saa skal du glemme det ikveld.*

*Livet har glæder, naar du blot forstaar dem,
glæden er din odel, unge ven!
Pluk dens roser mens du naar dem,
tidsnok faar du se dem visne hen.
Livet mig tykkes som en deilig kvinde.
Fange hende vil jeg ved min barm,
slipper hende ingensinde
Før al kraft er svunden fra min arm.*

*Freidig humør blev skjænket os studenter
Trofast kapitalen vi forventer,
gir den tilbake med mangefold procenter!
Stem da i vor seiersglade sang!*

*Hør mig venner!
Maalet I kjender
for vor færd
her i verden*

Leve gøi, halløi o. s. v.

Forbudsvise.

Mel.: „Paal sine høner“

Forbud og paabud og tørbud er stygge
særlig naar tørsten er skrækkelig stor.
Det er da fa'n at ingen faar brygge
andet end landsøl og mundgaat og bjor,

„Stopp og bryg, hr. Ringnes“, sa Knudsen.
„Malt er bygg, hr. Ringnes“, sa Knudsen.
„Naar øllet gaar ind“, sa Ringnes til Knudsen
„gaar vettet dit bort; for du har ikke stort“!

(Mel.: Manden som hængte sig.

Og hvad Abrahamsen ei har tænkt sig
det tænker vi nu ikveld paa trods.
Tænk om Abrahamsen hadde hængt sig,
hadde der været mere liv i os.

Whisky er deilig, men ingen kan faa den
Knudsen har sagt at man drikkes ihjæl.
Men Michelsen han var nok mester for gaaden
han har recepter og Bommen har fler.
„Stopp og brygg“, — o.s.v.

Og hvad Scharffenberg ei har tænkt sig,
det tænker vi nu ikveld paa trods.
Tænk om Scharffenberg og hadde hængt sig,
hadde der været mere liv i os.

Nu drikkes haarvand, petroleum, nafta
skosvæerte, tandpasta, bayruhm og snus.
Det er nok andet end kirsebærsafta,

Kefir og Farris og Bringebærbrus.
„Stopp og brygg“, — o.s.v.

Og hvad avholdsfolket ei har tænkt sig,
det tænker vi nu ikveld paa trods.
Tænk om hver avholdsmand han hadde hængt sig,
hadde der været mere liv i os.

Sjømandsvisen.

Rundt i hver en havn
kjender man mit navn;
der gik jeg til fælles gavn fra favn til favn.
Altid i vigør
og i flot humor,
i nord og sør med neb og klør
jeg drev mit spil som aldrig før.

Og overalt
hvor spil og dill det gjalt
der saa man altid min gestalt, jeg tura' me' gewalt.
Refr. Tor Pedersen ser De, Sir, det er en hurragut!
Glad i alle jentene, som graat da jeg drog ut.
Freidig gaar jeg paa,
likeglad, you know!
Jeg er en hurragut
fra bøljan blaa.

Jeg er gammal gast
har fragta al slags last,
og uten rast har stabla bast, saan alabast.
Ja, og parafin
og gammel vin fra Rhin,
benzin og svin, sardin og fin-fin terpentin og gasolin.
Men herregud!
D'er smaating maa De tru
mot jentene foruten navn jeg fragta hjem i havn.
(Refr.) Tor Pedersen o.s.v.

Nu i krigens ti'
kan det ofte bli
vanskelig at slippe fri for barbari.

Naar en torpedo
ind i skuta slo'
og det rank ad undas stod Tor Pedersen og io.
Men næste da'
jeg kravla like gla'
i land og dilla like bra i havna jeg kom fra.
(Refr.) Tor Pedersen o.s.v.

Rocamboles vise.

(Mel.: »Valse des Ombres«).

I et tvetydig boudoir, jeg vet min fødsel var
min mor jeg fandt, men hun forsvandt,
blev drept paa Gibraltar.
Jeg følte mig hadsk og bitter
ved skjældsord som dengang jeg fik
og samlet en flok med banditter
og dannet en morderlig klik.

(Dette var første bind
saa kommer 12te bind
det lyder saa: —)

Jeg levet nu som en gourmand, i »Le Café Chantant«
og min maitresse, var fin comtesse
og jeg en Don Juan.
Men i Bois Eau de Cologne
jeg hadde en grusom duel
med greven av Bleau de Flakogne
comtessen hun ropte: »farvel!«
Mit liv er urolig
nat er som dag
mit eventyr det er utrolig
livet er kort: »Baccarat!«
Derfor jeg tømmer et bæger paa galgenhumør.
La myrde, la dolke, la brænde paa baal!
Rocamboles skaal!

Jeg mænget mig i byers skarn, jeg var forbryderbarn
jeg var en skurk, som grev Luxburg
jeg trak i mine garn.
Med dolk og gift drog om natten
jeg myrdende rundt i Paris
mine ofre er hundred og atten
meritter i tusindevis.

(Dette var 12te bind
saa kommer 230te bind
det lyder saa: --)

Jeg myrder fræk, med mordertræk og pst! —
saa er jeg væk!

Herr Asbjørn Krag er mig for svag
jeg drukner ham i blæk! —
Jeg borer ham ind i døden
Stein Riverton kan si farvell!
og Svanstrøm den svenskfødte jøden
ham ønsker jeg lykke og held! —
Mit liv er urolig
nat er som dag
mit eventyr det er utrolig
livet er kort: »Baccarat!«
Derfor jeg tømmer et bæger paa galgenhumør.
La myrde, la dolke, la brænde paa baal!
Rocamboles skaal!

Jeg kommer ut i nye bind. — Ha! kjære bind forsvind!
i krones bind, men uten skind
og Svanstrøm soper ind.
Men jeg likte mig bedre i avisen
som en fængslende lang feljeton. —
Da Kittelsen tegnet markisen
og mig i en skunne salon.
Mit liv er urolig
nat er som dag
mit eventyr det er utrolig
livet er kort: »Baccarat!«
Derfor jeg tømmer et bæger paa galgenhumør.
La myrde, la dolke, la brænde paa baal!
Rocamboles skaal!

Vedhuggervise.

(Mel.: Barnehjælpsvisen).

Her sjer di ein som Oddmund Vik fekk sendt avste'
te' Stjørdalshalsen for aa skaffe Norge ve'
æ har hugga, æ har slitt,
og forsaget mæ og lidt,
over heile kroppen fekk æ baade saar og djupe snit
Her staar æ, vil di ha mæ,
saa kann di gjerne ta mæ
og sætt mæ ner paa sprit, for det kan aldrig bli naa a' mæ
Forresten e' æ spiritist
saa hvess æ bruke all min list
saa faar æ plass hos Ragna Nilsen som statist.

Di kann tru æ har høgga ner ein masse trær,
og asp og or og løn og rogn, men bjerk især.
Æ har ossaa hugga tær,
æ har ossaa hugga knær,
æ har ossaa hugga sein kongens dyrebare klær.
Æ brukt' op al min gage
te indkjøp av bandage
fra tærne heilt dernere og te øverste etage.
Æ hugga ved til folkets gavn,
æ hugga ved, halvfente favn,
for fædrelandet glemme' man jo kvert et savn!

Og der var Bøgh og Birch og der var Birkeland,
men allihop ble' smaa mot herr professor Gran.
Og fra allerførste dag
fekk æ holer slag i slag,

for det e jo ingen sempel sak aa føre øks og sag.
Og ein laka som æ kjenne, som pludselig ble' gælen,
hogg a' sæ begge hanner, og no paa Rotvold er 'n.
Og Birch, han slo ut all' sine perlekвите tæmmer;
ja, det e reint utralig ka som hanner.

— — — — —

Æ hugga og æ saga ved
aa herregud, kor lei æ ble'.
Men blir det varmt te vintern saa takk mæ for det!

II akt.

Fandens vise.

(Mel. av »Geisha«).

Før gik folk og skalv og var saa rædde for en krig
— naa har jeg faat lurt dem til at slaas evindeligg —
Hvis jeg nu faar stelt det slik at Oddmund Vik faar staa,
ho! da skal jeg glise gla og store gnister slaa.

Hov, hov, huttetu
ja det er ei gru!
Gid jeg fik
stelt det slik
at jeg redda 'n Vik!
Hov, hov, huttetu!
Tænk, at vi to nu
gaar saa godt i spand,
det var fan.

Rusland syn's jeg nu jeg har faat laga rigtig bra,
Kerenski gaar av og paa, Kornilow paa og a'.
Bare jeg fik lært han Gunnar Knudsen samme knep
vilde jeg ha gjort et rigtig godt og grepa grep.

Hov, hov, huttetu
ja det er en gru!
Han blir naa
noksaa graa —
kanske han maa gaa?
Hov, hov, huttetu
Vet De hvem som nu
blev hans redningsmand?
Det var fan.

Før i tia hadde jeg det hyggelig og godt
riktig bra og diabolisk i baade stort og smaatt!
Naa har krigen slitt ut synda, og jeg har vært dum
— det fik jeg for jeg glemte at beregne publikum!

Hov, hov, huttetu
ja det er ei gru!
Halen min
var før kri'n
statelig og fin.
Hov, hov, huttetu
kom og se paa'n nu.
Busta datter ta'n,
det var fan!

Ulljobbare Lunstrøms vise.

(Mel.: »Nei, nei, nei«).

Nu skal majestäten genast höra
hur man på en-tvo-tre kan bliva miljonär.
Först må kring i sta'n med bil man kjöra,
hälst med en överlägsen jobb-min, se så där!
— Så til början må man låna sig en summa,
därpå hyra sig ett riktigt flott kontor,
och annoncera, så att folk som är så dumma,
får tro att den geschäft är jädrans stor.

Hyr en telefon
och en bilstation,
giv så ut en donation.

Refräng: Job! Job! Job!

Låt sluta frakter båda cif och fob!
Se, min kassa den blev full a'
gull som rulla inn för ulla!
Job! Job! Job!

Låt sluta frakter båda cif och fob!
I mig det finns, fastän jag har den galne tro'n
en god portion
gullasch-baron!

En rikmann gör hvad fan han vill, för tusan,
var enda kväll i varieté och på hotell.
Retas jag av någon, kan jag knusa 'n
och säga: Sätt han på nån räkning, är Ni snäll!
Jag kan kjöpa mig ett vrak och invitera
till bolagsteckning med mig själf som direktör;
blett supera och dinera och notera
kurs och vinster är det endaste jag gör.

Men går kursen ner,
säljer jag och ler,
sjunger glad vad enn där sker:

Refr.: Job! Job! o.s.v.

Men på slutet folket kom med frågan
om var helst jag hadde lagrat upp min ull
jag blev rädd för fan och helvitslågan,
och så ljög jag lustigt hela hopen full.
Men jag var blank och måste mera låna
emet rentor, som Ni alldrig skulle set.
Miljonerna gick med till sista krona —
och så gjorde jag en knallande reträt.

Blev enn sluten svår,
lika säl jag står
sjunger glad hur enn det går:

Refr.: Job! Job! o.s.v.

Gina Oh! Seljords vise.

Gina Sletten Oh! Seljord
hadde hverken sølv eller guld
men en liten stemme av toner fuld
som hun hadde faat av sin mor.

Hun gjemte stemmen i tyve aar
hun maatte ikke slite den ut
„Engang skal den blive saisonens clout
naar jeg bare anledningen faar!

Hun gjemte stemmen i firti aar
snart glemte man at den var til,
men Gina ropte: „Jeg vil, jeg vil!
naar bare en rolle jeg faar!“

Hun gjemte stemmen i femti aar
aa, Gud! for en skrækkelig tid
„Laurbær visner, aa gid, aa gid,
kanske min stemme forgaar!“

Hun gjemte stemmen i seksti aar,
nu maatte hun trykke den ut
en kunstner gaar ofte for koldt vand og lut
og snart maa man farve sit haar,

Hun gaar til „Carmen“ at prøve den
„ja, syng kun i ungdommens vaar!“
mens folket i staden av spænding forgaar,
— da var der ikke tonen igjen.

Hannevigvisen.

(Mel.: »Paa grund av krigen«).

Excellensen drev omkring paa Karl Johan
Excellensen var en liten levemand.

Han gik rundt og slang
fra Blom og op til Grand.
»Livet er Gud hjelpe mig en krig«,
sa Hannevig.

Saa begyndte verdenskrigens store slag,
Excellensen mumlet ved sig selv en dag:

»Bare slip mig til,
skal De se paa spil!
Jeg har faat slik lyst til at bli rik«,
sa Hannevig.

Excellensen kom hjem fra Amerika
Excellensen gjorde lille Norge gla.

Han var direktør
rik som ingen før.
»Jeg visste jo det maatte ende slik«,
sa Hannevig.

Først forærte han til Kristiania
fontæner, no'en gater og en opera.

»Det er smaatteri
mot hvad jeg vil gi,
en rytterstatue av Oddmand Vik!«,
sa Hannevig.

Excellensen har saa meget han skal gi
Excellensen mangler sans for smaatteri.

»Alle norske vrak
kjøper jeg en dag;
jeg kan tjene selv paa ubaatkrig«,
sa Hannevig.

»Domkirken, den trenger jeg til bedehus.
Champiskjelder? — skitt, jeg kjøper Akershus!
Slottet til W. O.

— man klarer sig med det,
selv om man er alderig saa rik«,
sa Hannevig.

Excellensen reddet »Kristianiafjord«,
Excellensen greier mer end nogen tror.

Sæt, hver nordmand slo'n
for en million —

»Jeg trur jagu jeg blev like rik«,
sa Hannevig.

»Men naa har jeg tænkt at kjøpe med mig hjem
en stormagt eller flere, Norge trenger dem!

Saa om vi blir me'
i krigen skal De se,
at jeg er god at ha med selv i krig«,
sa Hannevig.

Trondhjemsvisen.

(Mel.: Sancta Lucia).

I Trondhjems gamle by
søker studenten ly.
Gammel historie
gir den sin glorie.
Guldet paa Domens spir
stolthet og glæde gir.
I traditionens spor
fremgang og trivsel gror.

(Mel.: Refræng av »Odille Hansen«).

Men det er no'n ganske smaa detaljer
som jeg ofte syn's er mindre bra:
Trondhjemssuppe med svesker i,
ugemytlig politi,
toveir naar vi skal gaa paa ski,
solepytter og griseri,
mindre moro paa Hjorten, di,
lurveleven og krangleri
naar jeg drar av med pia mi,
bolignød og optrækkeri,
dom lægger paa leia saa liddeli — — —
at slikt er leit,
er no' som alle veit!

Byens smaa damer vil
jeg si no' vakkert til.
Mit unge hjerte slaar
naar de forbi mig gaar.
De kan vor længsel gi
skjønhet og harmoni,
og deres øine blaa
mange forser sig paa.

Men det er no'n ganske smaa detaljer,
som jeg ofte syn's er mindre bra:
Ganske fri for koketteri,
svære støvler med spiker i,
griner paa næsa naar vi er bli',
roper paa mer naar vi kysser di,
kanske litt hjulbent, hvad synes De?
Gaar hele da'n paa konditori,
spiser kaker og slikkeri,
sir aldrig nei naar vi vil fri — — —
at slikt er leit,
er no' som alle veit!

Visdommens teupel
setter sit stempel
paa den kultur som gror
op mot det høie nord.
Høiskolens store maal,
seir over sten og staal,
lokker vort unge sind
mot kundskaps høie tind.

Men det er no'n ganske smaa detaljer,
som jeg ofte syn's er mindre bra:
Bokholderi fra fire til ti,
aldrig faar vi en time fri,
eksamener alltid i urette tid,
slet karakter vil det alltid bli,
hører i alt som staar med petit,
kjører os rundt i fysik og kemi,
gjemmer bort glassa med spriten i,
og endelig er det en svare stri'
om hvad vi skal hete og hvad vi skal bli — —
at slikt er leit,
er no' som alle veit!

Slutningsang.

(Mel.: Adelina).

- H. M.:** Nu har jeg handlingen raffineret
dirigeret
alt gik jo fanden saa bra til slut.
- Roc.:** Rovedderkoppen har rent skamferet
og spøleret
handlingen som jeg saa flot tænkte ut.
- H. M.:** Jeg gir enhver
den han har kjær —
Albertine, Valentine fik et mandfolk hver.

(Mel.: Charlotte).

- Roc.:** Albertine,
Max: Valentine.
- Roc. og Max:** Aa, hvor jeg elsker dig
Aa, hvor du skal faa
- Val. og Alb.:** Aa, hvor du skal faa
- Alle fire:** Aa, hvor du skal faa av mig!
- Tutti:** Valentine, Albertine!
Aa, hvor jeg elsker dig!
Aa, hvor du skal faa, aa, hvor du skal faa!
Men for publikum maa intet foregaa.

JAZZ

PROGRAM

S

1919